

„Borzongás és ámulat minden oldalon.

Blake nem csak remekül ír, de tudja, hogyan meséljen el egy lebilincselő történetet.”

Hugh Howey, *A siló-* és *A műszak-*sorozatok írója

„Letehetetlen.

Stephen King és Peter Straub rajongói különösen élvezni fogják

ezt a felejthetetlen utazást, mely a thriller, horror

és sci-fi műfajok keverékéből igazi rémálmot tár elénk.”

Booklist

A szerző eddig megjelent műve az Agave Könyvek gondozásában:

Wayward Pines

BLAKE CROUCH

A POKOL KAPUJÁBAN

agave
könyvek

Blake Crouch: WAYWARD

Text copyright © 2013 by Blake Crouch

Hungarian translation © Makai Péter Kristóf

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Blake Crouch: Wayward

Thomas & Mercer, USA, 2013

Fordította: **Makai Péter Kristóf**

ISBN: 978 61 5552 203 1

Agave Könyvek

Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője

A borítót és a kötetet tervezte: Kuszko Rajmund

Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán

Szerkesztő: Héjja Edit

Korrektor: Boncz Éva

Készült: az Aduprint Kft. nyomdájában, Budapesten, 2015-ben

Felelős vezető: Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Műfaj: thriller

Chad Hodge-nak

„E szív önnön helye, és benne támaszt
Pokolból Mennyet és Mennyből Pokolt.”

John Milton, *Elveszett Paradicsom* (Jánosy István fordítása)

„Fal-építés előtt megkérdeném,
Be mit kerítetek és ki mit kerítetek.”

Robert Frost, *Fal-javítás* (Weöres Sándor fordítása)

„Ha a természetet szemléljük, amikor csak hibernációval találkozunk, a halhatatlanságba nyerünk bepillantást.”

Dr. Mark Roth sejtbiológus

*A tegnap a múlté. A holnap merő rejtély.
Minden nap ajándék, így hát ragadd meg a napot!
Dolgozz szívvel-lélekkel,
élj boldogan, és élvezd az életed Wayward Pinesban!*

Kiáltvány **WAYWARD PINES** lakosságához
(Kéretik jól látható helyen kiállítani
minden lakóépületben és üzlethelyiségben!)

1

Mustin egy jó órája leste a Schmidt & Bender céltávcsövén át a lényt. Pirkadatkor vágott neki a jég vájta völgynek; megtorpant, mikor az első napsugarak a szörny áttetsző bőrére vetültek. A sziklarenetegen lassan, óvatosan kelt át, időnként meg-megállt, hogy megszimatolhassa fajtársai maradványait. Mustin áldozatait.

A mesterlövész megfogta a parallaxkereket, és élesre állította a távcsövet, majd belenézett. Az időjárás ideális volt: kedvező látási viszonyok, jó idő, szélcsend. A huszonötszörös nagyításnál a lény kísérteties körvonalai kiugrottak a széttört sziklák szürkességéből. Két és fél kilométeres távolságból a feje porszemnyi nagynak látszott. Ha most nem lő, megint állítania kell az irányzékon, és nem kizárt, hogy mire ismét lőhetne, szem elől tévesztené a szörnyet. Nem lenne akkora tragédia. Nyolcszáz méterrel arrébb a kanyonban egy elektromos kerítés még az útját állja, de ha sikerül a sziklafalon felmásznia a szögesdrót felett, akkor gondok lesznek. Be kell szólnia a központba. Erősítést kell kérnie. Pluszmeló, pluszidő. Minden erejükkel azon lesznek, hogy ártalmatlanítsák a lényt, mielőtt bejutna a városba. Mérget vehet rá, hogy Pilcher jól le fogja baszni.

Mustin mély levegőt vett.

Tüdeje kitágult.

Kilehelte a levegőt.

Majd összehúzódott.

Enyhült a görcs a gyomrában.

Háromig számolt, aztán meghúzta a ravaszt.

A brit gyártmányú AWM-puskája nagyot rúgott, de szerencsére a hangtompító visszafogta a fegyver dördülését. A visszarúgás után összeszedte magát: a lény továbbra is a távcső célkeresztjében guggolt a völgy egyik lapos szikláján.

Francba!

Mellétrafált.

Általában nem szokott ilyen messzire lőni. Még ideális körülmények között is túl sok a bizonytalan tényező: a légnyomás, a páratartalom, a légsűrűség, a fegyvercső hőmérséklete, sőt még a Föld forgása, a Coriolis-erő is bejátszott. Azt hitte, mindent kompenzált a célzaskor, de...

Ekkor a szörny feje vörös vérfelhőben robbant szét.

A mesterlövész elmosolyodott.

Valamivel több, mint négy másodpercbe tellett, hogy a .338-as Lapua Magnum töltény célba érjen.

Piszok jó lövés!

Mustin felült, aztán lábra állt.

Kinyújtózott.

Reggel volt. Az ég kéken ragyogott, sehol egy felhő. Egy tízméteres őrtorony tetején állt lesben, amelyet a sziklás hegycsúcsra emeltek, és jóval a lombkorona fölé nyúlt. A nyitott toronyból belátta az egész vidéket, a környező csúcsoakat, a kanyont, az erdőt és Wayward Pinest egyaránt. Egy kilométer magasan a városkából csupán egy jól védett völgykatlanban fekvő úthálózatot látott.

Felcsipogott a rádiója.

Beleszólt:

– Mustin, vétel.

– Kerítésnek szaladt valami a négyes régióban, vétel.

– Várjon, ellenőrzöm.

A négyes régió a város déli peremével határos fenyőerdőt jelentette. Fölemelte a puskáját, a kerítésre tartotta, és négyszáz métert átfésült vele a lombkorona alatt. Először a füstöt vette észre; az állat megperzselt bundájáról szállt fel.

– Látom – felelte. – Csak egy őz, vétel.

– Vettem.

Mustin észak felé, a városba kukkantott puskájával.

A célkeresztbe színpompás, múlt századbeli stílusban épült, maku-látlanul lenyírt, haragoszöld pázsitú házak úsztak be. Lejjebb eresztette fegyverét a parkra, ahol egy anyuka két gyermekét hintáztatta. Egy kislány lecsúszott a vakítóan csillámló csúszdán.

Célkeresztbe vette az iskola udvarát.

A kórházat.

A közösségi kerteket.

A főutcát.

Elöntötték az irigység jól ismert hullámai.

A lakosok.

Fogalmuk sincs. Egyiküknek sem. Olyan áldott tudatlanságban élnek!

Nem utálta őket. Nem cserélt volna velük. Régóta elfogadta már a saját helyét a dolgok rendjében. Ő védte őket. Ő vigyázta az álmukat. Az otthona egy spártai, ablak nélküli szoba a hegy gyomrában, és nem hitte volna, hogy nála bárki is jobban meg tudott volna békélni ezzel az élettel. De ez nem jelenti azt, hogy nem érzett volna némi nosztalgiát egy ilyen verőfényes reggelen, amikor letekintett az általa ismert földi élet utolsó menedékére. Hogy ne érzett volna honvágyat az egykori paradicsom iránt.

Mely sosem tér már vissza.

Mustin a célkeresztjét egy utcán siető emberre szegezte. Terepszínű zöld inget, barna nadrágot és fekete cowboykalapot viselt.

A mellkasára kitűzött csillagon megcsillant a napsugár.

A férfi befordult a sarkon, a célkereszt a hátát cirógatta.

– Jó reggelt, Burke seriff úr! – mondta magában Mustin. – Nem viszik egy kicsit a lapockája?

2

Ilyenkor is akadt egy-két pillanat, mint a mostani, amikor Wayward Pines igazi városnak tűnt.

A napfény elárasztja a völgyet.

Reggel még kellemesen hűvös van.

Árvácskák virágoznak a nyitott ablakok alatt a cserepekben, a készülő reggeli illata az utcán terjeng.

Az emberek reggeli sétára indulnak.

Locsolnak.

Beviszik az újságot.

Harmatcseppek párolognak el a fekete postaládák tetejéről.

Ethan Burke nagy kísértést érzett, hogy átadja magát a pillanatnak, és elhitesse önmagával, hogy a látszat nem csal. Hogy családjával egy idilli kisvárosban laknak, ahol megbecsült seriffként keresi kenyerét. Ahol bártaik vannak. Tágas házuk. Ahol semmiben sem szenvednek hiányt. És az ilyen önáltatással eltöltött percek alatt értette meg igazán, hogy milyen hatásos az illúzió. Hogy az emberek hogyan hódolnak be és olvadnak bele az őket bekebelező, édes hazugságba.

•

Ethan fölött csilingelt a csengő, amikor belépett a KV-zóna ajtaján. Odament a pulthoz, rámosolygott a kávépincérnőre, egy hippiszerelésű, szőke rasztahajú, derűs tekintetű csajra.

– Jó reggelt, Miranda!

– Helló, Ethan! A szokásosat?

– Legyen szíves.

Amíg lefőtt a feketekávé a kapucsínójához, Ethan körbenézett a kávézóban. Minden törzsvendég benn üldögélt, még a két öreg szivar, Phillip és Clay is, akik egy sakktábla fölé görnyedtek. Ethan odasétált hozzájuk, belekibicelt a játszmába. Szemlátomást jó ideje gyötörték egymást, mindkét játékosnak csak a királya, a királynője meg pár parasztja maradt.

– Ha ez így meg tovább, le fognak pattolni – jegyezte meg Ethan.

– Csigavér! – szólalt meg Phillip. – Van még valami a tarsolyomban.

A tábla túldoldalán ellenfele, egy őszes, medvetermetű ember vigyorgott a busa szakállá alatt, és azt mondta:

– *A teremburáját!* Phil addig akarja húzni a következő lépést, amíg meg nem halok, és úgy nyer, hogy kvázi feladom a játszmát.

– Fogd már be a bagólesődet, Clay!

Ethan otthagytá őket, és odalépett a szakadt kanapé mellett álló könyvespolchoz. Végigsimított ujjával a könyvek gerincén. A nagy klasszikusok. Faulkner. Dickens. Tolkien. Hugo. Joyce. Bradbury. Melville. Hawthorne. Poe. Austen. Fitzgerald. Shakespeare. Első látásra csak egy-két szakadt, ócska, puha fedeles könyv. Levett egy vékonyka kötetet. *Fiesta: A nap is felkel*. A borító egy heves bikaviadal egyik jelenetét ábrázolta. Ethan nagyot nyelt, hogy elmulassza a torkába nőtt gombócot. Hemingway első regényének elporló, ponyvakiadású kötete minden bizonnyal az utolsó megmaradt példány. Végigfutott a hátán a hideg a gondolatra – milyen elképesztő és egyben tragikus, hogy a kezében tarthatja.

– Ethan, elkészült a kávéja!

A fiának is levett egy könyvet a polcról, odament a pulthoz a kapucsínójáért.

– Köszí, Miranda. Ha nem bánja, kölcsönvenném ezt a két könyvet.

- Vigye csak! – Elmosolyodott. – Ne is lássam őket, seriff úr!
- Igyekszem.
- Ethan megemelte a kalapját, aztán kilépett az üzletből.

•

Tíz perccel később egy szárnyas üvegajtón nyitott be, amely fölött tábla hirdette:

WAYWARD PINES SERIFFHIVATALA

A hall kongott az ürességtől. Itt sem változott semmi.

A titkárnője ugyanolyan unott képpel ült az íróasztala mögött. Pasziánszot rakott, a kártyákat monoton, gépies mozdulatokkal rakosgatta.

– Jó reggelt, Belinda!

– Jó reggelt, seriff úr!

Fel sem nézett.

– Hívott valaki?

– Nem, uram.

– Járt erre bárki?

– Nem, uram.

– Milyen volt a tegnap este?

Belinda erre a fogós kérdésre felkapta a fejét, jobb kezében megmerevedett a pikk ász.

– Tessék?

Beiktatása óta Ethan először merészkedett a kurta köszönések és a hivatalos teendők megtárgyalásán túl a társalgás veszélyes vizeire. Előző életében Belinda gyermekápolóként dolgozott. Kíváncsi volt, a titkárnőnek vajon van-e fogalma arról, hogy tudja ezt róla.

– Csak érdeklődtem, hogyan telt a tegnapi napja. Hogy este mit csinált.

– Ó! – Hosszú, ősz lófarkába túrt ujjával. – Jó volt.

– Történt valami izgalmas?

– Á, nem, dehogy.

Várta, hogy viszonzozza a kérdést, megtudakolja, hogy Ethan mivel töltötte az estjét, de beosztotta öt másodpercnyi kínos csendet és pislogást követően sem szólalt meg.

Ethan erre megkocogtatta az íróasztalt.

– Jól van, az irodámban leszek.

•

Ethan feltette lábát az óriási íróasztalra, és kezében a gőzölgő kávéval hátradőlt a bőrfotelben. A szemközti falon egy hatalmas szarvastrófea meresztette rá szemét. A trófea és az asztala mögött álló három antik fegyverszekrény közt ülve megnyugodott, érezte, hogy a vidéki serifflet minden külsőségét sikerült magáévá tennie.

Ha minden igaz, a felesége mostanra ért be a munkahelyére. Korábbi életükben Theresa jogi asszisztensként dolgozott; Wayward Pinesban a város egyetlen ingatlanügynökévé vedlett át, ami azt jelentette, hogy egy olyan irodában ült egész nap a Fő utcán, ahova szökőévben egyszer, ha betért valaki. A munkája, akárcsak a városlakóknak kiutalt állások nagy része, igazándiból színészmunka volt. Egy színpadváros statisztája lett. Egy évben legfeljebb négyszer-ötször segített új házat vásárolni valamilyen lakosnak. A város mintapolgárait azzal jutalmazták, hogy pár évente új házba költözhetnek. Azok a rangidős lakók kapták a legtakarosabb, legnagyobb mézeskalácsházakat, akik soha sem vétettek a szabályok ellen. Azok a párok pedig garantáltan új, tágasabb otthonba költözhetnek, akik gyermekáldásnak néztek elébe.

Ethannek semmi dolga nem akadt, sehova sem várták, négy órát kellett valahogy elütnie.

Kinyitotta a kávézóból kölcsönvett könyvet.

Hemingway prózája szikár és lenyűgöző volt.

Meghatódott az éjszakai Párizst bemutató leírásokon.

Az éttermek, a kocsmák, a zene, a füst képein.

Egy igazi, étellel teli város fényein.

Lebilincselte az érzés, hogy a tágas nagyvilág karnyújtásnyira van tőle, telis-tele érdekes egyéniségekkel.

És szabadon járhatott-kelhetett benne.

A negyvenedik oldalnál becsukta a könyvet. Nem bírta tovább. Hemingway nemhogy nem terelte el gondolatait sanyarú sorsáról, és nem röpítette messzire Wayward Pinesből, hanem egyenesen az orra alá dörgölte nyomorát. Csak olajat öntött a tűzre, amely felemésztette előző életüket.

•

Háromnegyed kettőkor Ethan elindult sétálni.

Csendes házak közt bandukolt.

Mindenki őszintének tűnő lelkesedéssel mosolygott rá és integetett neki, mintha évek óta itt élne. Ha titkon félték és utálták is őt, jól leplezték. És miért is tennének másképp? Amennyire meg tudta ítélni, Wayward Pinesban kizárólag ő ismerte a teljes igazságot, és rá hárult a feladat, hogy fenntartsa ezt az állapotot. Hogy a békét őrizze. A hazugságot. Még a feleségét és a fiát sem avathatta be. Új munkahelyén az első heteket jóformán csak azzal töltötte, hogy átnézte az egyes lakosokról összeállított dossziékat, tüzetesen áttanulmányozta korábbi életüket, beilleszkedésük apró-cseprő részleteit, az itteni életükről készült jelentéseket. Mostanra kívülről-belülről ismerte a fél város legféltettebb titkait. Tudta, hogy kikre számíthat a törékeny illúzió fenntartásában, és hogy kik kezdtek el a színpalak mögött lázadni ellene.

Lassan egyszemélyes Gestapóvá válik.

Felfogta, hogy a saját érdekükben történik.

De akkor is utálta.

•

Kiért a főutcára, ahonnan déli irányba haladt tovább, amíg véget nem ért a járda és a házak sora. Az aszfaltcsík folytatódott, Ethan pedig az út mentén haladva besétált az égis magasodó fenyőfák közé. A városi élet zajai a semmibe veszttek.

A hajtűkanyart jelző táblától tizenöt méterre megállt. Visszanézett a város felé. Seholy egy autó. Néma csend mindenütt. Egy árva madár dalolt csak fenn az ágon.

Letért az úttestről, és nekivágott az erdőnek.

A levegő megtelt a napon száradó tűlevelek illatával.

Ethan puha, a fény és árnyék játékától tarka talajon gyalogolt. Sietős tempójának köszönhetően átizzadta inge hátulját, a nedves ruha kellemesen hűtötte a bőrét, ahová odatapadt.

Jólesett a kirándulás. Senki sem figyeli meg, a madár se jár erre. Csak egy magányosan baktató ember sétál az erdőben, aki néhány röpké órára magára maradhat gondolataival.

Szűk kétszáz méterre járt az úttól, amikor a fenyvesben heverő gránittömbök erdejéhez ért. A hegy lábánál, ahol a fák felkapaszkodnak a hegyoldalra, egy sziklatömb állt ki a földből, félig a talajba fűrődva.

Ethan e felé tartott.

Három méterről nézve a kőtömb sima, függőleges felülete élethűnek látszott, még a kvarcerezetre és a mohák, zuzmók élénk színű foltjaira is ügyeltek.

Közelebből már kevésbé hihető az illúzió, a szikla alakja túlonúl szögletes.

Ethan két-három lépéssel hátrább lépett, és várakozott.

Nem sokkal ezután megütötte fülét a mozgásba lendülő fogaskerekek fojtott, gépies hangja. A szikla oldala úgy nyílt fel, mint valami gigantikus garázkapu; olyan szélesre tervezték, hogy egy kamion is befért volna rajta.

Ethan bebújt a felemelkedő kapu alatt. Nyirkos, hideg barlangi levegő fogadta.

– Jó napot, Ethan!

– Helló, Marcus!

Ugyanaz a testőr, aki a múltkor jött; egy húszas éveiben járó, taknyos kölyök. Nullásgéppel nyírt feje és markáns álla alapján zöldfülű katonának vagy rendőrnek is beillett volna. Sárga viharkabátot hordott, mire Ethanek is eszébe jutott, hogy otthon felejtette a kabátját. Megint fagyoskodhat az úton.

Marcus csak megfordította a Wranglert, nem vette ki a kulcsot a nyitott terepjáróból.

Ethan beült az anyósülésre.

Bevágódott mögöttük a kapu.

Marcus kiengedte a kéziféket, majd sebességbe tette az autót, és bele szólt a mikrofonjába:

– Burke úr mellettem ül. Úton vagyunk.

A dzsip megindult, hamar fölgyorsult az egysávos, felfestetlen útburkolaton. Egy tizenöt fokos emelkedőn kaptattak fel. Az alagút fala vakolatlan, kivájt szikla volt. Itt-ott víz fakadt a kő között, hálót fonva csorgott le az úton. Egy-egy csöpp a szélvédőn terült szét. A neonlámpák bizarr narancssárga patakként húztak el a fejük felett. Kő, víz és kipufogógáz szaga kavargott a levegőben. A motorzúgás és a szél akkora zajt csapott, hogy eszük ágába se jutott beszélgetni. Ethan nem bánta. Hátradőlt a szürke bőrülésben, és uralkodnia kellett magán, hogy ne masszírozza a karját a hideg, párás levegő állandó ostroma elleni védekezésül.

Bedugult a füle, a motorzaj eltompult.

Nyelt egyet.

A zúgás visszatért.

Egyre magasabbra hágtak.

Hatvan kilométeres átlagtempójukkal csak négy percig tartott az út, de sokkal hosszabbnak tűnt. A hidegen, a bőgő motoron és a szél zúgásán kívül valami más is megzavarta az időérzékét.

Az, hogy a szó szoros értelmében egy hegy gyomrában száguldottak.

Meg az ideges várakozás, hogy *vele* fog találkozni.

•

Az alagút egy kolosszális barlangban végződött, amely tíz raktárépületnyi területen feküdt. Egyhektárnyi, vagy még annál is nagyobb birtok. Akkora csarnok, amekkorában már utasszállító repülőgépeket vagy űrhajókat szerelhetnének össze, de valójában tartalékokat halmoztak fel benne. Irdatlan nagy, henger alakú tartályokba ömlesztett élelmiszer-alapanyagokat. A faanyag és a barkácsáru hosszú, tíz méter magas polcokon sorakozott. Minden a rendelkezésükre állt, ami csak a Föld legutolsó városának hosszú távú fennmaradásához nélkülözhetetlen.

Kocsijuk egy „Hibernáció” feliratú, gravírozott üvegajtó mellett haladt el. Az ajtó mögött kék fénybe vont párafelhő gomolygott, és Ethan háta beleborsózott a gondolatra, hogy mi van mögötte.

Pilcher hibernációs kamrái.

Százszámra.

Wayward Pines összes lakosa, beleértve Ethant is, abban a teremben vészelte át kémiai hibernációban az elmúlt ezernyolcszáz esztendőt.

A dzsip nagyot zökkenve leparkolt egy másik üvegajtó előtt.

Marcus leállította a motort, Ethan pedig kiszállt.

Kísérője bepötyögte a beléptető kódot, és az ajtók szétcsúsztak.

Az „1. szint”-et jelző tábla után egy hosszú, üres folyosóra jutottak.

Sehol egy ablak.

Csupán a neonfények zümmögtek.

A folyosót pepitakockás linóleum borította. Háromméterenként kicsi, kerek ablakos ajtók törték meg a fal egyhangúságát. Se kilincsük, se ajtógombjuk nem volt, csak mágneskártyával nyíltak.

A legtöbb ablak sötétben ásított.

Az egyikben azonban egy bestia lesett ki. Tágra nyílt, üveges szemmel nézte Ethant, borotvaéles fogai elővillantak, fekete karmával kocogtatta az üveget.

Rémálmaiban előjöttek ezek a szörnyetegek. Csorgott róla a verejték, amikor támadásukat újra átélve felriadt, Theresának kellett a hátát megsimogatnia és a fülébe sutognia, hogy semmi baj, odahaza alszik, biztonságban, és hogy minden rendben.

Félúton megálltak egy tábla nélküli szárnyas ajtó előtt.

Marcus lehúzta a mágneskártyáját, mire az ajtó kinyílt.

Ethan beült egy kabinba.

Kísérője egy fémberendezésbe csúsztatta a kártyáját, és amikor az egyetlen gomb villogni kezdett, megnyomta.

Zökkenőmentesen vitte őket a jármű.

Ethan füle mindig bedugult az utazás alatt, de sosem tudta megállapítani, hogy felfelé vagy lefelé mennek.

Piszkálta a csőrét, hogy két hete dolgozik már nekik, de még mindig úgy kíséretetik, mintha kisgyerek vagy egy betolakodó volna.

Két hete.

Úristen!

Mintha csak tegnap lett volna, hogy Adam Hasslerrel, a seattle-i területi irodavezető ügynökkel leült megbeszélni a következő megbízását, hogy jöjjön el ebbe a városba, és találja meg Kate Hewsont, Ethan eltűnt munkatársát. De azóta lőttek a titkos ügynöki karrierjének. Ezt még nem sikerült egészen feldolgoznia.

Egyedül az ajtónyitódásból derült ki, hogy megállt a szerelvény.

Az első, amit meglát az ember, amikor kilép a vagonból, egy Picasso. Ethan gyanította, hogy eredeti példány. Beljebb mentek a fényűző hallba. Itt aztán nyomát sem lehetett látni a neonlámpáknak és a kockás linóleumpadlónak. E helyütt márványpadló és drága falilámpák fogadták őket. Díszlécek. Még a levegő is jobb minőségű volt; kiszűrték belőle azt a dohos, állott szagot, amely a komplexum többi részét annyira áthatotta.

Egy mélyen fekvő nappalin át vezetett az útjuk.

Aztán egy ízlésesen bebútorozott konyhán.

Egy bőrkötéses kötetekkel teli könyvtáron, ahol vágni lehetett a régi papír illatát.

Befordultak a sarkon, majd a folyosó végéből nyíló tölgyfa ajtókhöz értek.

Marcus erőteljes kopogással jelezte, hogy megjöttek, mire bent megszólalt valaki:

– Bejöhetnek!

– Csak maga után, Burke úr.

Ethan kinyitotta az ajtót, és belépett a pazar irodába.

A padló sötét, trópusi fából készült parkettáját csillogó viasszal vonták be.

A szoba éke egy nagy vitrin volt, amelyben Wayward Pines hajszálpontos miniatűrje állt. Még Ethan házának a festése is egyezett az eredetivel.

A bal kézre eső falon Vincent van Gogh munkái függtek.

A szemközti falon LCD-képernyők tornyosultak egymásra a padlótól a plafonig, huszonnégy oszlopban, kilenc sorban. A monitorokkal szemben elhelyezett bőrkárpétről kísérhették figyelemmel Wayward Pines életét a kétszázötvenhat képernyőn: utcákat, hálószobákat, fürdőket, konyhákat, kerteket mutattak a kamerák.

Ethannek mindig úgy kellett visszafognia magát, amikor rápillantott a képernyőkre, nehogy kitekerje valakinek a nyakát.

Teljesen megértette, milyen cél vezérelte a kitalálóját, de akkor is...

– Látom a dühöt a szemében – jegyezte meg a férfi a mahagónifaragványokkal díszített, cifra íróasztala mögül. – Minden alkalommal felvillan a tekintetében, amikor meglátogat.

Ethan megvonta a vállát.

– Mások magánéletében vájkál. Természetes reakció.

– Ön szerint ebben a városban a magánéletnek szabad teret kell engedni?

– Dehogyan.

Ethan mögött bezáródott az ajtó, ő pedig közelebb lépett a széles asztalhoz.

Jobb hóna alá vette cowboykalapját, és letette fenekét az egyik székbe, majd David Pilcherre tekintett.

Pilcher az a multimilliomos feltaláló, aki kitervelte Wayward Pinest még azokban az időkben, amikor a pénz számított valamit, és megépítette a hegy gyomrában ezt a bunkert. 1971-ben rájött, hogy az emberi génállomány menthetetlenül romlik, és arra a következtetésre jutott,

hogyan az emberiség harminc-negyven nemzedéken belül az akkor ismert formájában megszűnik létezni. Ezért aztán felhúzta ezt a hibernációs katakombarendszert, hogy még azelőtt megőrizzen néhány egyedet a tisztavérű emberek közül, mielőtt a genomromlás válságos méreteket ölt.

A százhatvan főt számláló, benne vakon hívó belső körén kívül Pilcher lelken szárad hatszázötven ember elrablása, akiket kivétel nélkül, önmagát is beleértve, hibernált.

És Pilcher jóslata valóra vált. Ebben a pillanatban a Wayward Pinest körbevevő villanypásztoron túl százmillió nagyságrendben kószált az a lény, amivé az emberiség degenerálódott: bestiákká.

Pilcher mégse festett úgy, mint valami zsebdiktátor. Testalkata nem sugárzott magából agressziót: bakancsban is legfeljebb százhatvanöt magas, majdnem teljesen kopasz, szinte csak metálfényként tűnik fel koponyáján tüskésre nyírt ősz haja, melyet tincseknek egyáltalán nem lehetne nevezni. Ethant apró, mélyen ülő szemeivel nézte, tekintete olyan sötét volt, amilyen kifürkészhetetlen.

Pilcher áttolt a bőrrel kárpitozott asztalon egy nagy, barna dossziét.

– Hát ez mi? – kérdezte Ethan.

– Egy jelentés.

Ethan kinyitotta a mappát.

Felismerte az embert, akinek a fekete-fehér fényképe köszönt vissza rá: Peter McCall. A férfi a város újságja, a Waywardi Hírmondó főszerkesztőjeként tevékenykedett. A fotón McCall az oldalán fekszik az ágyban, távolba meredő, réveteg tekintettel.

– Mi rosszat tett? – tudakolta Ethan.

– Igazság szerint semmit sem tett. És ez a baj. Hogy két napja nem ment be dolgozni.

– Talán megbetegedett?

– Nem jelezte, hogy ágyban döntötte volna valamilyen kórság, és nem tetszik ez Tednek, a megfigyelési osztály vezető technikusának.

– Arra gondol, hogy szökést tervezget?

– Meglehet. Nem kizárt, hogy valami meggondolatlanságra ragadtathatja magát.

– Ismerem az aktáját – válaszolta Ethan. – Nem emlékszem semmilyen komolyabb beilleszkedési nehézségre. Később sem tapasztaltak nála ellenszegülést. Valami kellemetlent mondott?

– McCall negyvennyolc órája egy fia szót se szólt. A gyerekeihez sem.

– Akkor pontosan mit is vár el tőlem?

– Tartsa rajta a szemét! Látogassa meg, elegyedjen vele szóba! Sose becsülje le a lakosokra gyakorolt hatását, Ethan.

– Ugye nem akar *búcsút* rendezni?

– Hát nem. A búcsút azoknak rendezzük, akik valóban elárulták az ügyünket, és másokat is a maguk oldalára kívánnak állítani. Nincs magánál a fegyvere.

– Szerintem nem tesz jó benyomást a lakosokra.

Pilcher széles mosolyra húzta száját, apró fogait meg lehetett számolni.

– Köszönöm, hogy aggódik az egyetlen, emberek között járó helyettesem a városlakókra gyakorolt hatása miatt. Őszintén. De mivel vívná ki a tiszteletüket és a bizalmukat, Ethan?

– Azt sugallnám, hogy segítek nekik. Azért vagyok ott, hogy támogassam, megvédjem őket.

– De ezek közül valójában egyik sem a feladata. Elnézést, ha félreértettük volna egymást, ez az én hibám. Ön azért van ott, hogy az *én* hatalmamra emlékeztesse őket.

– Vettem az adást.

– Úgyhogy amikor legközelebb meglátom a monitoron, hogy az utcákat rója, akkor az oldalán a legnagyobb, legimpozánsabb pisztolya fog lógni az övéről, megértette?

– Természetesen.

– Nagyszerű!

Ethan szíve dühödött hévvel verdeste belülről a mellkasát.

– Ethan, kérem, ne értsen félre, ez a mellékes figyelmeztetés nem nyomja rá a bélyegét az eddig végzett munkájára. Véleményem szerint kiválóan belerázódott az új munkakörébe. Ön nem így látja?

Ethan elnézett Pilcher válla fölött. Az asztala mögött tömör sziklafal húzódott, amelynek közepébe egy ablakot vágtak. Szép kilátás nyílt innen a hegyekre, a kanyonra, és a hatszáz méterrel alattuk fekvő Wayward Pinesra.

– Azt hiszem, lassacskán felveszem a ritmust – felelte Ethan.

– Alaposan áttanulmányozta a lakosok aktáit?

– Mindegyiket átnyalaztam egyszer.

– Az elődje, Pope betanulta őket.

– Oda is eljutok.

– Örömmel hallom. De ugye jól tudom, ma reggel nem ezzel foglalkozott?

– Csak nem megfigyeltetett?

– Figyeltetni nem figyeltettem a szó szoros értelmében, de az irodája is fel-felbukkant a monitoron. Mit olvasott? Nem láttam jól a borítóját.

– A *Fiestát*.

– Ó, Hemingway az egyik legkedvesebb íróm. Hallja, én hiszek benne, hogy itt alkothatnak még nagy művészek. Pontosan ezért hozattam magammal Hecter Gaithert is. Van még egy-két regényíró és festőművész a kamráimban. Költők nemkülönben. És az iskolában nagy hangsúlyt fektetünk a tehetséggondozásra. Ben például remekel a rajzórakon.

Ethan lélekben megborzongott, amikor Pilcher szóba hozta a fiát, de csak annyit mondott:

– Pines lakossága nincs abban a lelkiállapotban, hogy megszállja őket az ihlet.

– Kifejtené, mit ért ezen, Ethan?

Pilcher úgy tette fel a kérdést, ahogy egy pszichológus; nem támadólag, inkább feszült érdeklődés csengett ki szavaiból.

– Állandó megfigyelés alatt kénytelenek élni mindennapjaikat. Tudják, hogy sosem szabadulhatnak. Miféle művészetre sarkallhatnának a műsák egy ennyire elnyomott társadalmat?

Pilcher elmosolyodott.

– Ethan, amikor ilyeneket hallok a szájából, mindig elbizonytalanodom, hogy vajon egy csapatban játszunk-e, hogy tényleg hisz-e a küldetésünkben.

– Ez nem is kérdés.

– Hát persze hogy velünk van. Tegnap jött egy jelentés az egyik nomád felderítőmről, aki egy kéthetes utat járt meg odakinn. Wayward Pinestől harminc kilométerre már egy kétezer példányt számláló bestefalkába botlott. A hegyektől keletre eső alföldön vonultak át, egy bölénycsordát üldöztek. Mindennap szembesülök azzal, hogy milyen védtelenek vagyunk ebben a völgyben, hogy valójában pengeélen táncolunk, és hogy mennyire kevés választ el minket a kipusztulástól, maga meg ott ül, és úgy néz rám, mintha az NDK-t vagy a Vörös Khmert vezetném. Nem tetszik magának. Ezt elfogadom. Az ég szerelmére, én is jobban örülnék, ha másként alakult volna. De nyomós oka van annak, hogy miért teszem mindezt, és a túlélésünk múlik rajta. Az egész emberi fajé.

– Ürügyet persze mindig találunk...

– Önt a lelkiismerete vezérli, ezt nagyra becsülöm magában – biztosította róla Pilcher. – Nem is bízna meg olyan embert ezzel a feladattal, aki nem venné komolyan, amit a szíve diktál. Minden rendelkezésre álló gyufaszálam, minden alkalmazottam egyetlen célnak van alárendelve: hogy épségben megőrizzük azt a négyszázhatvanegy embert (köztük a feleségét és a fiát, teszem hozzá), akik a völgyben élnek.

– És mi a helyzet az igazsággal? – érdeklődött Ethan.

– Bizonyos körülmények között a biztonság és az igazság egymásnak esküdt ellenségei. Azt hittem, egy szövetségi ügynöknek van némi fogalma erről.

Ethan rápillantott a monitorfalra. Az egyik bal alsó képernyőn a felesége jelent meg.

Ott ült egyedül a Fő utcai irodájában.

Meg sem mozdult.

Halálosan unatkozott.

A mellette levő képernyőn olyan képet látott, amelyet még soha azelőtt: madártávlatból látta, ahogy a sűrű erdő felett sebesen repült valami.

– Mit mutat az a kamera? – kérdezte a monitorra mutatva.

– Melyik?

A kép rögvest eltűnt, az új kamera a színházterem belsejét mutatta.

– Azóta elkapcsolták, de úgy nézett ki, mintha valami az erdő felett repült volna.

– Ó, vagy úgy? Az csak az egyik PNR-em.

– A PNR-e?

– Pilóta nélküli repülőgépem. Egy MQ-9-es Reaper drón. Rendszeresen kiküldjük őket felderíteni a környéket. Ezerhatszáz kilométeres a hatótávolsága. Azt hiszem, ma délre repül, hogy a Nagysóstó körül menjen egy kört.

– Talált idáig egyszer is bármit?

– Még nem. Nézze, Ethan, nem várom el, hogy repessen az örömtől. *Nekem* sem tetszik, ahová jutottunk.

– Hová fogunk fajulni? – kérdezte Ethan, miközben a felesége képe átváltott két homokozóban játszó kislányra. – Mármint szó szerint, az emberi faj hova tart? – Tekintete visszatért Pilcherre. – Megértem, mekkora hősi tettet hajtott végre azzal, hogy jóval meghosszabbította az életünket, messze túl azon, amit az evolúció szánt volna nekünk. De csak ezért? Hogy az emberiség maroknyi túlélője napi huszonnégy órában megfigyelve élhesse röpké életét ebben a völgyben? És semmit se tudjanak az igazságról? Hogy egyszer-egyszer a sajátjaikra uszíthassa őket? Pilcher, ez nem élet, ez egy börtönbüntetés! És engem tett meg börtönőrnek. Én csak a legjobbat akarom az embereknek. A családomnak.

Pilcher ellökte székét az asztaltól, hátrafordult, és kinézett az ablakon az általa teremtetett városra.

– Tizennégy éve vagyunk csak itt, Ethan. Sokat mondok, ha ezren vagyunk, ők viszont százmillióan. Van, amikor nem tehetünk többet annál, mint hogy a túlélésért küzdjünk.

•

Az álcázott alagút bejárata becsapódott mögötte.

Ethan egyedül állt az erdőben.

Elindult vissza, az út felé.

A nap már lebukott a nyugati hegygerinc mögött.

Az ég friss, aranyló színekben tündökölt.

A levegőben már érződött a közelgő este csípős hidege.

A Pinesba vivő úton egy teremtet lélek sem járt, és Ethan a kettős, sárga záróvonal mentén hazabaktatott.

•

Otthona a Hatodik utca 1040-es szám alatti viktoriánus stílusban épült ház volt, alig néhány sarokra a főutcától. Sárgára festett falát fehér szegéllyel díszítették. Kellemes, nyikorgós épületnek könyvelte el magában. Ethan végigsétált a terméskőből kirakott járdán, és felment a teraszra.

Kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, majd a tömörfából készült bejárati ajtót.

Belépett.

Azt kiáltotta:

– Drágám, megjöttem!

De senki sem felelt.

Csak a szobák néma, szorongást keltő üressége várta.

Felakasztotta cowboykalapját a fogásra, aztán leült a létrás támlájú székre, és lecibálta bakancsát a lábáról.

Zokniban besétált a konyhába. Meghozták a tejet. Négy üveg koccant egymásnak, amikor kinyitotta a hűtőt. Kivette az egyiket, és bevitte a dolgozószobájába. Ezt a szobát szerette Ethan a legjobban az egész házban. Ha az ablak melletti, magas támlás, kárpitozott székre telepedett le, abban az örömdetes tudatban ülhetett ott, hogy senki sem figyelte meg. Pinesban minden lakásnak van egy-két vakfoltja, amit nem vesznek a kamerák. Amikor harmadszor járt a titkos bázison, megkaparintotta

lakása megfigyelési tervrajzait, és emlékezetébe véste minden kamera pontos helyzetét. Megkérdezte Pilchert, nem lehetne-e esetleg eltávolítani a kamerákat, de főnöke elhárította a kérést. Szerette volna, ha Ethan a saját bőrén tapasztalja meg, milyen is az, amikor megfigyelik, *hogyan együtt érezhessen azokkal, akiknek a feljebbvalója.*

Valamennyire megnyugtatta a gondolat, hogy ebben a percben konkrétan senki sem láthatja. Természetesen mindig tudták, pontosan hol van, hála annak a mikrocipnek, amelyet a combjába ültettek. Ethannek volt annyi esze, hogy azt már meg sem kérdezte, vajon kivetethetné-e a csipet.

Kinyitotta az üveget, és belekortyolt a tejbé.

Az ilyen irányú gondolatait sosem oszthatta meg Theresával, amikor mások is hallhatták, de gyakorta merengett azon, hogy a Pinesban osztályrészükké vált minden egyéb tortúra ellenére – kezdve a magánélet hiányától a rabságon át egészen a folyamatosan rájuk leselkedő halálig – a napjai egyik csúcspontját a mindennapi friss tejük jelentette, melyet a völgy délnyugati sarkában megbúvó tejgazdaságban fejnek le.

Hideg volt, testes, tejszínes, és a jó fűtől egy kissé édeskés.

Az ablakon át belátott a szomszéd kertjébe. Jennifer Rochester egy virágágyás fölé hajolt, piros talicskájából két kézzel lapátolta ki a termőföldet. Nem tudta kivenni a fejéből, rögtön beugrott az aktájából származó jelentés. Előző életében pedagógia szakon tanított a Washington State Universityn. Itt, Pinesban viszont esténként heti négyszer a Biergartenben pincérnősködött. A kivételesen rosszul sikerült beilleszkedését leszámítva, amely majdnem brutálisan sikertelenül végződött, mintapolgárként élte mindennapjait.

Na, álljon meg a menet!

Nem akart a munkájával, a szomszédjai magánéletével foglalkozni.

Ők vajon titkon mit gondolhatnak róla?

Ethant kirázta a hideg, amikor csak eszébe jutott, milyen sors jutott neki.

Rendszeresen rátörtek ezek a nyomasztó meglátások. Ebből nincs kiút, nem élhetett más életet, ha biztonságban akarta tudni a családját.

És értésére adták, hogy ez nem csak üres fenyegetés.

Ethan érezte, hogy át kellene olvasnia a McCallról készült jelentést, de inkább a mellette levő komód fiókját húzta ki, és egy verseskönyvet ütött fel.

Robert Frost.

Egy tájköltészeti antológia.

Reggel Hemingwaytól elkomorult, de Frost mindig vigaszt nyújtott neki.

Egy órán át olvasta, hogy ír Frost a falak javításáról, a havas erdőségekről, a járatlan utakról.

Besötétedett.

Felesége teraszon kopogó lépteire figyelt fel.

Ethan az ajtóban várta.

– Hogy telt a mai napod? – kérdezte tőle.

Theresa tekintetén mintha átsuhant volna, hogy *nyolc órán át ültem tők fölőselesen egy irodában, ahol egy teremtetett lélek sem járt*, de mosolyt erőltetett az arcára, és azt mondta:

– Fantasztikusan. Hát a tiéd?

Annál a csávónál jártam, aki ezt az „otthonunk”-nak aligha nevezhető börtönt építtette, és az egyik szomszédunk titkosszolgálati aktáját hoztam haza.

– Az enyém is.

Theresa végigsimított férje mellkasán.

– Örülök, hogy még nem öltöztél át. Imádom az egyenruhád.

Ethan átölelte.

Magába szívta az illatát.

Ujjai hosszú, szőke haját fésülték.

– Azon tűnődtem... – kezdte Theresa.

– Hogy?

– Ben csak egy óra múlva jön haza, Matthew-nál van vendégségben.

– Tényleg?

Theresa kézen fogta férjét, és a lépcsőhöz vezette.

– Ez biztos? – kérdezte Ethan. A viszontlátásuk óta eltelt két hétben csupán kétszer szeretkeztek, mindkét alkalommal Ethan dolgozószobá-

jában, a kedvenc foteljában: Theresa az ölébe ült, Ethannek úgy kellett tartania a derekát – kényelmetlen egy pozitúra.

– Kívánlak – suttogta Theresa.

– Menjünk a dolgozóba!

– Nem-nem – felelte. – Az ágyban.

Ethan felment vele a lépcsőn, át az emeleti folyosón. Láruk alatt nyikorgott a padló.

Csókolózva botladoztak be a hálósobába, csak úgy nyalták-falták egymást. Ethan próbált a pillanatra koncentrálni, de nem tudta kivenni a fejéből a kamerák jelenlétét.

Az egyiket a fürdőszobaajtó melletti termosztátba rejtették.

A másikat a mennyezeti lámpába, és egyenesen az ágyra nézett.

Ethan habozott, felzaklatta ennek gondolata, amit Theresa is észrevett.

– Mi a baj, édes? – kérdezte tőle.

– Semmi.

Az ágy mellett álltak.

Az ablakon át látni lehetett, ahogy a város fényei felgyúlnak: az utcai lámpák, a teraszvilágítás, a csillárok.

Rákezdett egy tücsök, ciripelése beszűrődött a nyitott ablakon.

Egy békés este elengedhetetlen kelléke.

Csak hogy nem igazi. A tücsökök kipusztultak. A hangot az egyik bokorba eldugott, gyufáskatulyányi hangszóró adta. Kíváncsi volt, a felesége vajon rájött-e, és hogy mennyit sejt a véres valóságból.

– Magadévá akarsz tenni egyáltalán? – kérdezte Theresa azon az ellentmondást nem tűrő hangon, amiért első látásra beleszeretett.

– Naná.

– Akkor láss munkához!

Ethan ráérősen gombolta ki Theresa szép, fehér nyári ruháját. Igencsak kiesett a gyakorlatból, de ügyetlensége miatt volt a vetkőztetésben valami izgatóan hátborzongató. Nem olyan, mint gimnazista korában, de közel járt hozzá. Nem tudtak uralkodni magukon, még be sem jutottak a szobába, ő már harcra készen állt. Magukra akarta húzni a lepedőt, de Theresa nem

engedte. Kerek perec kijelentette, hogy szeretné, ha az ablakon befúvó, hűvös szellő cirógatná a bőrét.

Jó öreg, régimódi ágy volt, és akárcsak az egész ház, recsegett-ropogott, mint a fene.

Az ágyrugók nyikorogtak, Theresa nyögdösött, Ethan pedig igyekezett a felettük kukkoló kamera képét kizárni a tudatából. Pilcher váltig állította, hogy szigorúan megtiltotta a házastársak pásztoróráinak megfigyelését. Amikor lehullottak a ruhák, a kamerákat mindig kikapcsolták.

De Ethan nem vett volna rá mérget, hogy ez tényleg így is van.

Vagy a videoszobában valamelyik technikus mégis csak nézi, ahogy megdugja az asszonyt, és Ethan csupasz seggére mered, meg Theresa lába hajlatát fixírozza.

Az előző két alkalommal Ethan hamarabb élvezett el, mint Theresa, most azonban a kamerák megkeserítették kékjét. A dühöt is a javára fordította, hogy tovább tartson együttlétük.

Theresa irtózatosan nagyot élvezett, mire Ethannek eszébe jutott, hogy milyen jól össze tudnak hangolódni szex közben. Aztán szabad utat engedett saját kielégülésének is, majd csendben összebújtak. Jól kifulladtak, érezte, ahogy párja szíve a mellkasában lüktet. Az esti szellő egészen hidegnek tűnt, amikor Ethan izzadt testét csiklandozta. Tökéletes pillanat lett volna, ha nem tette volna tönkre a mindent átítató tudat, hogy ilyen körülmények között kell élniük.

Megszokhatja ezt egyszer annyira, hogy gátat tudjon vetni ennek az érzésnek? Eljön az a perc, amikor újra örömét lelheti a pillanatnyi béke felszínes szépségében, anélkül hogy betolakodna a mögötte bujkáló rettegés? Vajon a lakosok is így bírják ki éveken át ép ésszel?

– Nahát, ez még mindig megy nekünk! – mondta Ethan, és együtt nevettek fel.

– Legközelebb már ösztönösen fogunk egymásnak esni – búgta Theresa.

– Nem hangzik rosszul.

Oldalára fordult, és Theresa hozzásimult.

Ethan előbb gondosan meggyőződött róla, hogy csukva van-e a párja szeme, utána pedig rámosolygott a csillárra, és bemutatott a kamerának.

•

Együtt főzték a vacsorát, szorosan egymás mellett aprították a zöldségeket a konyhapulton.

Az idény végével a közösségi kertben már elkezdődött a betakarítás időszaka, a Burke házaspár hűtőjében ezért hegyekben állt a friss zöldség és gyümölcs. Vitathatatlanul ezek voltak Wayward Pines legízletesebb étkü hónapjai. Amint a leveleket megcsípi az első dér, és a hegyekből beszökik a völgybe is a hó, az ételek is katasztrofális gyorsasággal válnak mirelit kajákká. Októbertől márciusig hat hónapon keresztül csomagolt, száraz fűrészpport ehettek. Theresa jó előre figyelmeztette Ethant, hogy ha decemberben beteszi a lábát a közértbe, egyből olyan érzése támad majd, mintha úrhajósoknak vásárolna be – más sincs a polcokon, mint fóliába csomagolt, fémszínű áru, és a vásárlás felér egy bátorságpróbával. Ember legyen a talpán, aki ki meri ilyenkor próbálni a *crème brûlée*-jüket, a melegszendvicset, a sertésszűzpecsenyét vagy a homárfarkat. Theresa már meglebegtette, hogy mirelit steaket és homárt fog karácsonyra sütni.

Ben pont akkor esett be az ajtón, mikor befejezték laktató, spenót- és Lollo-fodrossalátaágyon tálalt, hagymából, retekből és málnából készült salátájukat. A pirospozsgás kisfiú gyermeki izzadság és a természet illatát hozta magával a lakásba.

A gyerekkor és a serdülőkor közt eltelő, szempillantásig tartó kor varázsát.

Theresa odament a fiához, megpuszilta, és megkérdezte, mi történt vele aznap.

Ethan bekapcsolta az 1950-es évekből származó, kiváló állapotban megmaradt elektroncsöves rádiót. Pilcher érthetetlen módon minden lakóházba tetetett egyet.

Nem okozott gondot az adó kiválasztása, csak egyet lehetett fog-
ni. A nap java részében csak sistergett, de időnként sugárzott egy-két
beszélgetős műsort, és minden este héttől nyolcig a „Zenés vacsora
Hecterrel” szólt.

Hecter Gaither előző életében viszonylag jó nevű zongorista hírében
állt. Pinesban zongoraleckéket adott mindenkinek, akinek kedve volt
tanulni, és minden este koncertet adott a városnak. Ethan felhangosította
a rádiót. Hecter hangja töltötte be a teret, míg ők körülülték az asztalt.

– *Jó estét, Wayward Pines! A mikrofönnél Hecter Gaither.*

Az asztalfőn ülő Ethan mindenkinek szedett a salátából.

– *A Steinwayem, egy Boston Baby hangversenyzongora mögül köszöntöm
a kedves hallgatóságot.*

Először a feleségének.

– *Ma este a Goldberg-variációkat fogom eljátszani önöknek, egy eredetileg
csembalóra írt Bach-darabot.*

Majd a fiának.

– *A mű egy áriából és az utána következő harminc variációból tevődik össze.
Hallgassák örömmel!*

Ethan magának is szedett, leült, és hallotta, amint a zongoraszék zörögve
reccsen egyet a hangszóróban.

•

Vacsora után a Burke család a házilag főzött fagylalttal kiült a teraszra,
a hintaszékbe.

Ettek, és hallgatták a muzsikaszót.

A szomszéd házak ablakain át a szabadba szökött Hecter zongorajátéka.

Az egész völgyet bejárta.

Pontos, virtuóz dallamok szálltak a magasban, a hegyormok vörhenyes
fényben fürdőztek.

Késő estig kinn üldögéltek.

Koromfekete volt az ég, hála a lég- és fényszennyezés nélkül eltelt évezrednek.

A csillagok nem pusztán felragyogtak az égbolton.

Hanem szabályosan kápráztak.

Fekete bársonyon ragyogó gyémántok.

Szemük-szájuk elállt a gyönyörtől.

Ethan odahajolt, és megfogta Theresa kezét.

Bach és a galaxisok.

Estére lehűlt az idő.

Amikor Hecter befejezte a darabot, odahaza az emberek megtapsolták.

A szemben levő házban egy férfi felkiáltott:

– Bravó! Bravó!

Ethan elkapta Theresa tekintetét.

Felesége szeme megtelt könnyel.

Megszólította:

– Minden rendben, drágám?

Theresa bólintott, és felszárította könnyeit.

– Csak örülök neki, hogy újra itthon vagy, velünk.

•

Ethan elmosogatott, majd felment az emeletre. Ben szobája közvetlenül a folyosó végén nyílt, az ajtaja csukva volt, csak a küszöb fölött világított egy hajszálvékony fénycsík.

Ethan bekopogott.

– Gyere be!

Ben az ágyában ült, és vázlatot készített: faszénnel, csomagolópapírra.

Ethan leült a paplanra, és megkérdezte:

– Megnézhetem?

Ben felemelte mindkét kezét.

A skicc a fiú szemszögéből ábrázolta a körülötte levő világot: a falat, az asztalt, az ablakpárkányt, az ablakon át látszódó kinti fényfoltokat.

- Hát ez elképesztő! – dicsérte meg Ethan.
- Nem pont ilyennek akartam rajzolni. Az éjszaka odakint nem hasonlít erre az éjszakára.
- Nemsokára ezt is biztos el fogod találni. Nézd csak, hoztam neked egy könyvet a kávézóból.
- Ben erre felkapta a fejét.
- És mi az?
- Az a címe, hogy *A hobbit*.
- Sosem hallottam még róla.
- Amikor annyi időm voltam, mint te, ez volt a kedvenc könyvem. Mit szólnál hozzá, ha felolvasnám neked?
- Apaaa, tudok már olvasni!
- Azt én is tudom. De évek óta nem olvastam én sem. Klassz lenne együtt belemélyednünk.
- És félelmetes?
- Vannak benne félelmetes részek. Menj csak, mosd meg a fogadat, és siess vissza!

•

Ethan felült az ágyban, a támlájának dőlt, és az éjjeli lámpa mellett olvasott.

Ben az első fejezet vége előtt elaludt, és Ethan azt remélte, hogy mély barlangokról és tág üregekről álmodik. Bármilyen másról, csak ne Wayward Pinesről.

Ethan letette a könyvet, és eloltotta a villanyt.

Betakargatta a fiát.

Ben hátára tette a kezét.

Ezen a kerek világon semmi sem esett jobban, mint amikor érezte, hogy alvó gyermeke szuszog.

Ethan azóta sem tudott napirendre térni afelett, hogy fia Wayward Pinesban nőtt fel. Nem hitte volna, hogy valaha megbékélne a ténnyel.

Próbálta meggyőzni magát arról, hogy vannak ennek előnyei is. Itt volt például a mai este. Ha Ben a régi világban nőtt volna fel, Ethan valószínűleg egy iPhone-jához ragadt kiskölyköt talált volna, amikor bement a hálójába.

A barátaival SMS-ezne.

Tévét nézne.

Videojátékokat játszana.

Twitterrezné és facebookolna.

Ethannek ezek egyáltalán nem hiányoztak. Nem szerette volna, ha a fia egy olyan világban nőtt volna fel, ahol az emberek egész nap képernyőre mereszti a szemüket. Ahol a kommunikáció betűgombocskák nyomkorászásából áll, az emberiség legnagyobb öröme pedig egy új üzenet vagy e-mail okozta endorfinlöket.

Ezzel szemben azt látta, hogy kamasz fia az ágyban azzal üti el lefekvés előtt az időt, hogy rajzolgat.

Nehéz lenne emiatt neheztelni.

De Ethan szívét az eljövendő évek taszították mély, mélabús szorongásba.

Mi fogja Bent inspirálni a jövőben, milyen távlati tervei lehetnek?

Tovább biztos nem tanulhat. Rendes karriert sem futhat be.

Híre-hamva sincs már a régi világnak, ahol...

Bárki lehet belőled, csak akarnod kell.

Az égadta világon bárki.

Ha a szívedet követed, megvalósíthatod az álmaidat.

Egy kihalt faj aranykorából visszamaradt, elcsépezt közhelyek.

Amikor Pinesban a városlakók nem találtak maguktól párt, gyakran előfordult, hogy *beajánlották* a jövődöbelijüket.

És ha mégis önszántukból választottak maguknak párt, akkor sem igazán tobzódhattak a lehetőségek közt.

Ben sosem fog Párizsba eljutni.

Vagy a Yellowstone Nemzeti Parkba.

Lehet, hogy sosem lesz szerelmes senkibe.

Nem fogja megtapasztalni, milyen érzés elmenni egy másik városba egyetemre.

Vagy nászútra.

Vagy a pillanat hevében beülni az autóba, és megállás nélkül átszágul-dani az országon, mert huszonkét éves, és miért ne tehetné meg.

Ethan gyűlölte a megfigyelés kultúráját, a bestéket és Pines szemfény-vesztő világát.

De esténként a fia miatt forgolódott álmatlanul az ágyban. Ben öt éve lakott Pinesban, majdnem a fél életét itt élte le.

Ethan gyanította, hogy a város felnőtt lakosai mindennap szenved-nek attól, hogy előző életük emlékképeit összeegyeztethessék a jelennel, szemben a fiával. Bent a város a saját képére formálta, ehhez az új, különös korszakhoz igazította. Még Ethan sem látott bele, hogy mit tanult például az iskolában. Pilcher állandó civil ruhás rendőri felügyelet alá vonta az iskolát, és a szülőket sem engedték be.

•

Hajnali fél négy.

Ethan feleségét átölelve, nyitott szemmel feküdt az ágyban.

Nem jött álom a szemére.

Érezte, ahogy Theresa szempillái minden rezdüléssel mellkasát csiklan-dozzák.

Most mire gondolhatsz?

A kérdés már korábban is beárnyékolta a házasságukat, de Pinesban ezerszer komolyabb, központi témává vált. A család újbóli együttléte óta eltelt tizennégy nap alatt Theresa egyszer sem hágtá át a felszínen rájuk kényszerített illetet. Ethant persze örömmel látta viszont, könnyek kö-zött fogadta be, de a városban lehúzott öt éve vérprofivá tette a kényes kérdések elkerülésében. Nem esett köztük szó róla, hogy Ethan merre járt, vagy hogy beilleszkedése mennyire zehernyésre sikerült. Egy percig

sem merült fel, hogy Ethant milyen furcsa körülmények közt nevezték ki seriffé. Vagy hogy mit tudhatott meg azóta.

Időnként észrevette, hogy megcsillan valami Theresa tekintetében – mintha így akarná tudatni vele, hogy ő sem tudja elviselni ezt az állapotot, és benne is megvan az elfojtott vágy, hogy a tiltott dolgokról beszéljen. De jó színész lévén sosem esett ki a szerepéből.

Egyre gyakrabban döbbsent rá, hogy Pinesban élni olyan, mint egy hosszúra nyúlt színdarabban szerepelni, amelyben soha nem gördül le a függöny.

Mindenki szerepet játszik.

Shakespeare akár Pinesről is írhatta volna az *Abogy tetszik* sorait: „Színház az egész világ. És színész benne minden férfi és nő: Fellép s lelép: s mindenkit sok szerep vár Életében...”*

Ethan így is épp eleget színlelt már.

Odalenn megcsörrent a telefon.

Theresa úgy ugrott ki az ágyból, mintha rugóból lett volna a gerince, álmoosságnak halvány nyoma sem látszott rajta, egyből készenlétben állt, arca merev volt a félelemtől.

– Mindenkinek a telefonja szól? – kérdezte rettegő hangon.

Ethan felkelt.

– Nem, szívecském. Nyugodtan fekjűdj vissza! Csak a mienk. Engem hívnak.

•

Ethan a hatodik csöngésnél vette fel. Egy szál alsóban állt a nappali közepén, a tárcsás telefont vállal szorította a füléhez.

– Egy percig azt hittem, már föl sem fogja venni.

Pilcher hangja. Eddig sosem hívta otthon.

– Tudja maga, hány óra van? – pirított rá Ethan.

* *Abogy tetszik*, II. felvonás, 7. szín, Szabó Lőrinc fordításában.

– Rettenetesen sajnálom, hogy felkeltettem. Szakított rá egy kis időt, hogy elolvassa a Peter McCall-jelentést?

– Ja – hazudta Ethan.

– De nem ment oda hozzá, hogy beszéljen a fejével, mint azt javasoltam, ugye?

– Holnap reggelre terveztem.

– Ne fáradjon! Ma este úgy döntött, megválnak tőlünk.

– Kiment?

– Igen.

– Előfordulhat, hogy csak sétálni ment.

– Harminc másodperce a jeladó a városszéli hajtűkanyarba ért, és töretlenül délnek tartott.

– Mit vár, mit kezdjek vele?

A vonal túlsó végén pillanatnyi csönd fogadta szavait. A kagylóból csak úgy süttött Pilcher bosszúsága.

Majd kimérten megszólalt:

– Állítsa meg, beszéljen a lelkére!

– Azt se tudom, mit mondjak neki.

– Jól tudom, hogy ez még csak az első szökevénye. Ne törje sokat a fejét, hallgasson a megérzéseire! Figyelni fogom.

Figyelni?

Ethan fülébe vonalhang sípolt.

•

Lábujjhegyen fellopózott, és felöltözött a sötétben. Theresa még nem aludt vissza, az ágyban ült, és nézte, ahogy Ethan befűzte a cipőjét.

– Minden rendben, drágám? – kérdezte.

– Teljesen – nyugtatta meg Ethan. – A melóból hívtak.

Ja, semmi komoly, csupán az egyik szomszédunkat kell visszaterelnem, ne-hogy megszökjön az éjszaka közepén ebből a talpalatnyi paradicsomból, amely nekünk jutott. Nem nagy ügy. Rutinmunka.

Ethan odament hozzá, és homlokon puszilta feleségét.

– Sietek haza, jövök, amint tudok. Ha minden jól megy, még az éjjel.

Theresa nem felelt, csak megfogta a kezét, és úgy megszorította, hogy szinte kificamodtak az ízületei.

•

Az éjjel Wayward Pinesban.

A csend Csodaországáa.

A tücsköket kikapcsolták.

Olyan némaság telepedett a városra, hogy Ethan az utcai lámpák züm-mögését is hallotta.

És saját biológiai motorját.

Kiment a garázshoz, beült a szirénás, fekete Ford Broncójába, amelynek ajtajaira ugyanazt a WP-emblémát festették fel, mint a seriffcsillagára. A motor felberregett. Ethan sebességbe tette az autót. Törekedett rá, hogy halkan hajtson ki az utcára, de a 4.9L-es, hathengeres soros motort átalakították, és pokolian zúgott.

Erre a hangra még a holtak is felébrednének.

Pinesban ritkán vezettek autót; a város egyik végéből a másikba tizenöt perc alatt gyalog is el lehetett jutni. Este pedig *sosem*. Pusztán dekoratív funkciójuk volt, és bárki, akit felzavart álmából Ethan Broncójának hangja, tudta, hogy valami kizökkent a rendes kerékvágásból.

Befordult a Fő utcára, és délnek vette az irányt. A kórház után felkapcsolta a reflektort, és padlógázzal száguldott a nyurga fenyőfák közti szűk úton. A leeresztett ablakon át hideg, erdei levegő vágott be. Az út közepén ment, autóját félbemetszette a kettős, sárga záróvonal.

Elképzelte, hogy milyen lenne, ha nem a hajtűkanyar következne, hanem fokozatosan emelkedne az út, és mehetne tovább. El innen, el ebből a völgyből, ebből a városból. Lenyúlna, bekapcsolná a rádiót, addig keresgetné az állomásokat, amíg egy klasszikus rock 'n' rollt játszó adót nem találna. Háromórás lenne az út Boiseig. Nincs is annál jobb, mint amikor

éjszaka, letekert ablakkal vezethet az üres úton, a rádióból meg üvölt a jó zene. Ha csak a másodperc törtrészéig is, de vissza tudta idézni a régi világot, ahol mindenütt olyan emberek laknak, akárcsak ő. Az éjszakai égboltot elhalványítják a metropolisok fényei, az autópályák forgalma a messzeségből surrog, a hajtóművek mennydörögve csíkot húznak a sztratoszférában.

El tudta nyomni az érzést, hogy végtelenül egyedül vannak.

Hogy fajuk, az emberiség utolsó írmagja.

A sebességmutató száztízíg kúszott, bömbölt a motor.

El is húzott a „Vigyázat! Éles kanyar!” tábla mellett.

Ethan beletaposott a fékpedálba, mire a fékezés ereje előredöntötte, ahogy a Bronco a kanyar kellős közepén megcsúszott és megállt. Leparkolt a padkára, leállította a motort, és kiugrott a járgányból. Bakancsa nagyot csosszant az aszfalton.

A nyitott ajtó mellett egy pillanatig lelki tusát vívott. Nézte az ülés fölé, a fegyvertartóra felrakott '97-es Winchestert. Nem akarta magával vinni, nehogy megriassza McCallt, de ott sem hagyta volna szívesen, mert sötét és félelmetes erdőbe vitt az útja, és a kinti világban farkastörvények uralkodnak. Legjobb tudomása szerint eddig még nem törtek át a kerítésen a dögök, de ami késik, nem múlik, és a sorsot hívja ki maga ellen azzal, ha az éjszaka közepén fegyver nélkül kóvályog az erdőben.

Behajolt az utastérbe, kinyitotta a könyöktartót, és teletömte a zsebét tölténnyel, aztán a vadászpuskáért nyúlt, és levette a tartójáról. Tolózáras, sörétes puska, diófa tus, negyven centit lefűrészelték a csövéből.

Ethan betárazott öt töltényt, az egyiket csőre töltötte, a kakast pedig félig felhúzta; ezt a gyönyörű múzeumi darabot ennél nem lehet jobban bebiztosítani. Vállára vette, azzal nekivágott az erdőnek, hóna alatt a puskájával.

Itt hűvösebb az idő, mint a városban.

Egy méter vastagon állt a köd az erdőben. A hold még nem hágott a sziklafal fölé. Annyira sötét volt, hogy a fák tövében elkélt már az elem-lámpa.

Ethan bekapcsolta a zseblámpát, aztán az erdő mélyére hatolt. A lehető legegyszerűsebb irányt kívánta tartani, hogy könnyen visszatalálhasson az útra. A fülét hamarabb ütötte meg az elektromos áram zümmögése, mint hogy a forrását megpillantotta volna – úgy siklott át a ködön, mint egy soká kitartott, mély hang.

A kerítés alakja tűnt fel a távolban.

Az erdőt átszelő védelmi vonaluk.

Amikor közelebb ért, kirajzolódtak a részletek.

Húszméterenként nyolcméteres acéloszlopokat vertek le. Az oszlopok között vezetéknyalábok húzódtak, háromméterenként közbeiktatott huzalfeszítő vasakkal. A vezetékek ujjnyi vastagságúak voltak, szögekkel verték ki és szögesdróttal tekerték körbe őket.

Pilcher vezérkarában vita tárgyát képezte, hogy a kerítés áramkimaradásakor is hathatós védelmet nyújt-e, a magassága vagy a szögesdrót elegendőnek bizonyul-e, hogy távol tartsák a bestiákat. Ethan szerint, elektromos áram ide vagy oda, igazából semmi sem tarthat vissza pár ezer éhségtől kopogó szemű bestét, ha egyszer be akarnak törni.

Ethan a kerítéstől másfél méterre megállt.

Letört két kézre eső ágat, és keresztben lefektette őket a földre.

Aztán kelet felé indult tovább a kerítés mentén.

Négyszáz métert megtéve újra megállt és fület.

Az állandó zúgás.

A saját légzése.

Valami az erdő túloldalán motoszkál.

A tűleveles avarban lépked.

Időnként gally reccsen.

Egy őz?

Egy beste?

– Seriff, maga az?

•

A hangja hallatára megállt az ütő Ethanben, mintha áramot vezettek volna a gerincébe. Lekapta válláról a puskáját, és Peter McCallra szegezte.

A férfi másfél méterre állt egy óriásfenyő tövében. Fekete ruhát és baseballsapkát viselt, a hátán hátizsák. Erre két, vízzel teli műanyag flakont erősített, amelyekben víz lötykölődött, amikor a seriff elé lépett. Ethannek nem úgy tűnt, mintha púpos öregembereket megszegyenítően girbegurba sétatotján kívül bármi más fegyver is volna nála.

– Az istenit, Peter, mit csinál maga itt a világ végén?

A férfi elmosolyodott, de Ethan észrevette rajta a félelmet is.

– Hinne nekem, ha azt mondanám, hogy az esti sétatát végzem?

Ethan leeresztette a fegyvert.

– Nem volna szabad ilyen messze elkóborolnia.

– Azt hallottam, hogy van egy kerítés az erdőben. A saját szememmel akartam látni.

– Nos, hát itt van. Most már maga is látta. Sétáljunk szépen vissza a városba!

Peter azt mondta:

– „Fal-építés előtt megkérdeném, be mit kerítetek és ki mit kerítetek.” Ezeket a sorokat Robert Frost írta.

Ethan szerette volna azt mondani, hogy ő is tudja, mert kedveli Frostot, mi több, pont ezt a verset olvasgatta alig pár órával ezelőtt.

– Szóval, drága seriff úr – mutatott McCall a kerítésre –, minket kerít be? Vagy valami mást tart távol?

– Későre jár, ideje hazamennünk.

– Valóban?

– Bizony.

– És mit ért azon, hogy „haza”? A Wayward Pines-i házat? Vagy az igazi otthonomat Missoulában?

Ethan közelebb lépett hozzá.

– Nyolc éve él velünk, Peter. Oszlopos tagja a városi közösségnek. létfontosságú szolgáltatást nyújt nekünk.

– A Waywardi Hírmondóra gondol? Ugyan már, az a lap viccnek is rossz!

– Ideköti a családja.

– De hol van az az „ide”? Mi a francot jelent ez egyáltalán? Tudom, hogy vannak, akik megbékéltek ezzel a völgyel. Magamat is megpróbáltam meggyőzni arról, hogy ez igazi élet, de csak saját magamat csaptam be ezzel. Évek óta ki kellett volna jönnöm ide. Eladtam a lelkem az ördögnek.

– Tudom, milyen nehéz.

– Komolyan? Mert az én szemszögemből úgy látom, hogy kábé öt perce lakik itt. És mielőtt kinevezték volna seriffnek, nem tudott elég gyorsan megszökni innen. Akkor meg mi változott? Tényleg kijutott?

Ethan összeszorította a fogát.

– Átjutott a kerítésen, mi? Na, mit látott odakinn? Mitől vált megrögzött hívővé? Hallottam, hogy odakinn démonok uralják a világot, de ez csak mese habbal, ugye?

Ethan letette a Winchesterét, nekitámasztotta egy fa törzsének.

– Mondja el, mi van odakinn! – követelte McCall.

– Szereti a családját? – kérdezte Ethan.

– Tudnom kell! Ha valaki, akkor maga biztos...

– Szereti a családját?

McCall végre felfogta a kérdést.

– Régebben szerettem őket. Amikor hús-vér emberek voltak. Amikor kimondhattuk, amit gondoltunk. Ugye tudja, hogy évek óta most először van a szájamon, ami a szívemen?

Ethan azt felelte:

– Peter, ez az utolsó esélye. Visszajön velem a városba?

– Az utolsó esélyem, mi?

– Így van.

– Különben mi lesz? Megcsörren minden telefon? Vagy maga tesz el engem láb alól?

– Odakinn nem fog vigaszra lelni – felelte Ethan.

– De válaszokra legalább igen.

– Mégis, mekkora árat akar fizetni érte? Az életét? A szabadságát?

McCall keserűen felnevetett:

– Maga szerint ez – legyintett a város felé – a *szabadság*?

– Szerintem nincs más választása.

A férfi egy darabig a földet bámulta, aztán megrázta a fejét.

– Ön téved.

– Hogyhogy?

– Mondja meg a feleségemnek és a lányomnak, hogy szeretem őket!

– Miben tévedek, Peter?

– Hogy mindig van más választásunk.

Arcvonásai megfeszültek.

Elszánta magát.

Olyan gyorsan eredt futásnak, mintha puskából lőtték volna ki, még akkor is egyre gyorsabban futott, amikor a kerítésnek ütközött.

Szikrát hányt.

A kerítésből kicsapó áram kék törökként döftek McCall testébe.

A feszültség ereje másfél méterre hátrálókta Petert, egyenesen neki az egyik fának.

– Peter!

Ethan a férfi mellé térdelt, de Peter már halott volt.

Testét áramütések okozta égési sérülések tarkították.

Magába rogyott, tagjai kificamodtak.

Mozdulatlan.

Megpörkölődött.

Füstölgött.

A levegő a megperzselt hústól és az égett hajtól bűzlött, Peter ruháira üszkös lyukakat égetett az áram.

– Jobb is ez így.

Ethan megpördült.

A sötétségben Pam állt mögötte egy fának dőlve, száját mosolyra húzta.

Ruhái olyan feketék, mint a fenyőfák árnyéka, csak a szeme és a foga fehérsége látszódott az éjben.

Meg aranyos, holdvilágképű arca.

Pilcher szívdőglesztő vadászkapója.

Ellökte magát a fa törzsétől, és úgy közeledett Ethan felé, mint egy született harcos. Lopózott. Kecses, macskához illő mozgásából áradt, hogy ura a testének, és minden mozdulata a helyén van. Ethan képtelen lett volna bevallani magának, de félt tőle. Előző életében, a titkosszolgálatnál csak három fajtiszta pszichopátával találkozott, de megesküdött volna rá, hogy Pam is közéjük való.

A nő leguggolt mellé.

– Olyan undi, de kedvem támadt tőle egy kis kerti sütögetéshez. Hát nem furcsa? Ne aggódj, nem neked kell elföldelned, mindjárt kiküldik a takarítóbrigádot.

– Egyáltalán nem emiatt aggódtam.

– Hanem?

– Ennek a szegény szerencsétlennek a családja miatt.

– Hát, legalább nem kellett végignézniük, ahogy agyonverik őt az utcán, és valljuk be, erősen e felé tendált a dolog.

– Azt hittem, a lelkére tudok beszélni.

– Ha újonc lett volna, akkor meglett volna rá az esély. De Peternek elborult az agya. Nyolc éven keresztül mintapolgár volt, még egy gyanút keltő jelentést sem kaptunk róla. Aztán egyszer csak az éjszaka közepén kiruccan, felpakolva, mint egy málhás ló. Már régóta gyűlt benne a feszültség. – Pam Ethanre pillantott. – Hallottam, mit mondott neked. Nem tehettél ennél többet érte, ezt rég lejátszotta magában.

– Elengedhettem volna... kielégíthettem volna a kíváncsiságát.

Pam kaján képet vágott.

– De ennél több eszed van, Ethan. Mint azt a mellékelt ábra is mutatja.

– Szerinted jogunk van ahhoz, hogy akaratuk ellenére fogva tartsunk ennyi embert?

– Nincsenek már jogok. Sem törvények. Csak az erő és a félelem.

– Nem hiszel abban, hogy vannak elidegeníthetetlen jogaink?

A nő elmosolyodott.

– Hát nem pont ezt mondtam az előbb?

Pam felállt, és az erdő felé vette az irányt.

Ethan utánakiáltott:

– Ki fogja a hozzátartozókat értesíteni?

– Ne törődj vele! Pilcher dolga.

– És mit fog nekik mondani?

Pam megállt, aztán megfordult.

Hat méterre állt, kis híján a fák közé veszett.

– Szerintem azt, amit a kibaszott úri jókedve tart. Más kérdés?

Ethan tekintete a fának támasztott puskájára tévedt.

Őrült gondolat.

Mire megint Pamre nézett volna, a nő már eltűnt.

•

Ethan sokáig virrasztott Peter mellett, egészen addig, amíg eszébe nem jutott, hogy nem akar ott lenni, amikor Pilcher hullaszállítói megérkeznek. Felkecmergett.

Jólesett eltávolodni a kerítéstől, hallani, ahogy az áram hangja percről percre elhalkul.

Hamarosan néma erdőségen és ködön át bandukolt vissza.

Azt gondolta: *Basszus, ez annyira elcseszett egy helyzet, és senkinek sem tudom elmondani. Sem a feleségemnek, sem senkinek, akit barátomnak nevezhetnék. Kizárólag egy megalomán állattal és egy pszichopátával beszélhetem meg. Ráadásul ez már így lesz, amíg világ a világ.*

Úgy egy kilométerrel odébb megmászott egy kisebbfajta emelkedőt, és kievickélt az útra. Nem arra ment, amerre a visszautat tervezte, de amikor kilépett a fák közül, csak ötven-hatvan méterre állt tőle a Broncoja. Úrrá lett rajta a fáradtság. Ötlete sem volt, hány körül járhatott, de egy kutya hosszú napot és egy még hosszabb éjszakát tudhatott maga mögött, és bármelyik percben megvirradhatott.

Odaért a Broncóhoz, kiürítette a tárat, visszatette fegyverét a tartóra. Olyan álmos volt, hogy a könyöklőn is elterült és elaludt volna.

Az áramütés szaga igencsak facsarta az orrát; napokba telhet, mire kiszellőzik a ruhájából. Mikor felkel, Theresa biztos meg fogja kérdezni, hogy minden rendben ment-e, és erre csak azt fogja válaszolni, hogy „Igen, drágám, jól vagyok. És te?”

Ő pedig olyan lelkébe maró tekintettel fog felelni erre, ami teljesen meghazudtolja szavait: „Remekül.”

Felbőgette a motort.

Dühe a semmiből tört rá.

Padlógázt adott neki.

A kerekek visítottak, beleharaptak az aszfaltba, és kilőtték a kocsit.

Ezerrel vágódott ki a kanyarból a városba vezető, nyílegyenes útra.

Akárhányszor csak látta, a hirdetőtábla egyre jobban idegesítette: egy fehér fogsorú család mosolygott vissza róla, úgy integettek, mintha valami ötvenes évekbeli sorozatban játszanának.

ÜDVÖZÖLJÜK WAYWARD PINESBAN! OTTHON A PARADICSOMBAN

Ethan elsüvített a tanyák kerítése mellett. Az anyósülés ablakán kinézve látta a mezőn legelésző tehéncsordát és az erdő szélén csillagfényben tündöklő, fehér pajták sorát. Visszaterelte tekintetét az útra.

A Bronco ekkor akkora huppanón száguldott keresztül, hogy a kormánykereket is kilökte a kezéből. A járgány az útpadka felé sodródott, százzal repesztett egyenest a fakerítés felé. Keze a kormányra tapadt, visszarántotta, és Ethan is megbillent, ahogy két kerékre állt az autó. Egy rémisztő másodpercig sikongtak a kerekek az úton, a biztonsági öv pedig a férfi jobb oldalába vágott.

A mellkasában, az arcán érezte a centrifugális erőt.

A szélvédőn át pergő-forgó csillagképeket pillantott meg.

Lába lecsúszott a gázpedálról, azzal a motor elhallgatott – három másodpercnyi csönd, csak az ablaküvegen megtörő szél sívított, majd a Bronco felborult.

Amikor a tető az aszfaltnak csapódott, fülsüketítő volt az ütközés.

Horpadó fém.

Diribdarabra törő üveg.

Kidurranó kerekek.

Az útburkolatot végigkaristoló fém szórta szikrák.

Aztán a Bronco mozdulatlanságba dermedt, és bár megpördült, ismét a kerekein állt, kettő még csak defektet sem kapott. Füst szállt fel a motorháztető réseiből.

Ethan benzinszagot érzett. Elfüstölt kerekeket. Hűtővizet. Vért.

Annyira szorongatta a kormányt, hogy erőt kellett vennie magán ahhoz, hogy lefejtse róla az ujjait.

Beszíjazva ült az autóban. Inge tele volt üvegszilánkokkal. Az oldalához nyúlt, kikapcsolta az övet, és örömmel tapasztalta, hogy a karja engedelmeskedik neki, nem fáj. A lábát is megmozgatta, azok sem szenvedtek sérülést. Az ajtó nem akart kinyílni, de az ablaka totálisan kitört. Feltérdelve kimászott a nyíláson, és kibucskázott az útra. Most már a fájdalom sem maradt el. Semmi nyilalló érzés – csak egy lassan erőre kapó, tompa lüktetés, amely mintha a fejéből terjedt volna szét a tagjain.

Talpra állt.

Szédült.

Tántorgott.

Lehajolt, azt hitte hányni fog, de az émelygés elmúlt.

Ethan lesöpörte az üvegszilánkokat magáról. Az arca bal oldalán elkezdett egy vágás, amelyből vér csorgott végig az állán, le a nyakán egészen az ingébe.

Hátranézett a Broncóra. A terepjáró a záróvonalra merőlegesen állt, jobb oldali kerekei leeresztettek, és az oldalára rogyott, az üveg nagyja kihullott a keretéből, és a festését hosszú csíkok csúfították el, mintha egy ragadozó karma marta volna végig.

Elbotorkált a Broncótól, és úgy követte a benzin, az olaj és a többi autófolyadék útját, mint egy véreb.

Átlépte a leszakadt fényszórósort.

Az egyik visszapillantó egy kitépett szemhez hasonlított, ahogy oldalra dőlve feküdt az útpadkán, és a burkolatából drótok álltak ki.

A messzeségben tehenek bőgtek felemelt fejjel, pofájukat a baleset felé fordították.

Ethan a hirdetőablától nem messze megtorpant, és az úton heverő valamire meredt, amely majdnem az életét követelte.

Úgy nézett ki, mint egy szellem. Fakó. Mozdulatlan.

Odasántikált, míg a nőhöz nem ért. Nem emlékezett a nevére, de látta már az asszonyt a városban. A közösségi kerteknek volt valamilyen felelőse. A húszas évei közepén járhatott. Vállig erő, frufus, fekete haj. Meztelenül sétált kinn, bőre olyan békés, holtsápadtkék színű volt, mint a tengeri jég. A sötétben is szinte világított a felülete, kivéve a sebeket. Annyi, de annyi sebet ütöttek rajta! Sebészi pontossággal szurkálták meg, nem sietve, hanem valamilyen minta szerint. Elkezdte számolni őket, de leállította magát. Nem akarta, hogy a végeredmény a fejében kavargjon. Csak az arcát hagyták érintetlenül. Ajkából kifutott az utolsó csepp vér is, a mellkasán vágott legnagyobb, legsötétebben tátongó sebnek olyan alakja volt, mint egy meglepetésében eltátott, kis, fekete szájnak. Ez lehetett a gyilkos vágás. De bőven akadt még jelentkező erre a tisztre. Viszont sehol sem látott vért. Az igazat megvallva, ezenkívül csak a Bronco kerékmintája maradt meg a bőrén, ahogy áthajtott a hasán. Még jól látszott a nyoma.

Először arra gondolt, hogy ki kell hívnia a rendőrséget.

Aztán meg az, hogy: *De hisz te vagy itt a rend őre!*

Egy ideig rebesgették, hogy kap majd maga mellé egy-két helyettest, de eddig még nem kerítették sort rá.

Ethan leült az útra.

Lassacskán elmúlt a baleset okozta sokk, és elkezdett fájni.

Kicsivel később felállt. Nem hagyhatta csak úgy itt, egy-két órára sem. Felemelte a nő testét, és bevitte az erdőbe. Nem húlt ki annyira, mint először

hitte volna. Mondhatni, meleg. Kivéreztetett és meleg; hátborzongató kombináció. Hat méterrel beljebb talált egy bozótos tölgycsoportot. Az ágak alá hajolt, és letette az avarba. Úgysem vihette máshova, de nem hagyhatta ott minden kegyelet nélkül. A nő két kezét keresztbe tette a hasán. Amikor az inge legfelső gombjához akart nyúlni, észrevette, hogy keze még mindig remeg. Letépte magáról az inget, majd leterítette vele a holttestet.

Azt mondta:

– Ígérem, hogy visszatérek hozzád.

Ethan kísétált az útra. Egy percig eljátszott a gondolattal, hogy üresbe teszi a Broncót, és letolja a padkára. De órákig senki sem fog autóval erre járni. A tejgazdaság holnap késő délutánig nem fog tejet kiszállítani, azelőtt meg bőven lesz rá idejük, hogy eltakarítsák a romokat.

Ethan gyalog indult el Pinesba, a városi házak fényei vidáman pislákolnak a völgyben.

Annyira nyugalmas!

Olyan rettenetesen, illuzórikusan békés!

•

Hajnal hasadt, mire Ethan hazaért.

Olyan forró fürdőt engedett magának a lenti lábas kádba, amilyenbe csak bele tudott ülni. Megmosta az arcát, ledörgölte a rászáradt vért. A forró víz csillapította teste kínjait és fejfájását.

•

Kivilágosodott az égbolt, mire Ethan ágyba bújt.

A lepedő hideg volt, de a felesége melegen tartotta az ágyat.

Rögtön fel kellett volna hívnia Pilchert, abban a pillanatban, ahogy hazaért, de annyira lefáradt, hogy gondolkodni sem tudott. Ha csak egy pár órára is, de le kellett dőlnie.

– Hát visszajöttél! – suttogta Theresa.

Ethan átölelte a feleségét, odahúzta magához.

Bal oldalt szúrta a bordája alatt, ha mély levegőt vett.

– Minden rendben? – kérdezte férjétől Theresa. Ethan Peter elszenesedett, füstölgő testére gondolt. Meg az út közepén, csupaszon fekvő női holttestre. Arra, hogy majdnem meghalt, miközben gőze sincs, hogy mit jelentsen mindez.

– Igen, drágám – bújt hozzá Ethan. – Jól vagyok.